

Kristen Amby: Jeg håber, at den højt-ærede minister har ret, således at huslejen dog i nogen grad vil blive bestemmende, men udenom lovens klare ord i § 1 kan man ikke komme. Forsåvidt som handelspriserne må antages udelukkende at være bestemt af udbyttet, nemlig af huslejens højde, har den højtærede minister selvfølgelig fuldkommen ret, men det er handelspriserne jo ikke alene bestemt af; i en vis udstrækning er også beboelsesejendommene steget ganske betydeligt i handelspris siden 1945, og det får de virkninger, jeg har nævnt. Men det er en detalje. Det, der ikke er en detalje, er, at loven, hvis der kommer en stigning, kommer til at virke således, at mennesker, som ikke har fået en større bolig, end de havde i forvejen, skal betale mere i husleje. Jeg må som sædvanlig, højtærede finansminister, have udtrykt mig uklart. — Jeg vil iøvrigt gerne takke den højtærede minister for hans velkomst. Det er godt for ørerne at høre, som tækkemanden oppe i Nordsjælland sagde, da jeg sagde til ham, at det var smukt, det, han takkede deroppe. Det er også godt — så forfængelig er også jeg — for mine ører.

Jeg havde sandelig ikke troet, det var vort forslag, der havde sat krudt på det ene og det andet sted; det mente jeg heller ikke at sige. Jeg ville blot sige følgende: vi vidste jo dog ikke, at alt dette var under opsejling; vi så på de problemer, som en opvurdering af ejendommene kunne føre med sig, og så fandt vi — i stedet for at rette her og der, og vi skal måske til at rette igen, når vurderingen har fundet sted — på det selvfølgeligste at udsætte denne vurdering et stykke tid for at se, hvordan forholdene i det hele taget kom til at ligge. Det var det, jeg mente, det er forsåvidt derfor, vi er kommet ind i spillet. Det er måske meget godt, eller rettere sagt, det er meget godt, for så har man fået de problemer rejst, og meningen med en rigtig vurdering af vore ejendomme, som vi selvfølgelig skal have, er jo også den, at når folk ikke får et større gode efter vurderingen, end de i forvejen havde, skal de heller ikke betale mere for at besidde det.

Formanden: Den ærede ordfører for forslagsstillerne har ordet for en kort bemærkning.

Ordføreren for forslagsstillerne (Thestrup): Den højtærede finansminister har nu to gange nævnt, at det ærede medlem hr. Victor Larsen i ligningsrådet havde tiltrådt reglerne for vurderingen. Jeg vil kun der-

overfor sige, at der er i og for sig ikke noget som helst mærkværdigt i, at det ærede medlem hr. Victor Larsen i ligningsrådet tiltrådte reglerne for vurderingen; deri ligger jo ikke, at han ikke mener, at vurderingen burde udsættes et år. Een ting er jo ligningsrådets virksomhed med hensyn til måden, hvorpå vurderingen foretages, og det har efter min opfattelse ikke noget at gøre med spørgsmålet, om vurderingen skal udsættes i et år. Det må jo blive en lovgivningssag.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg har ikke nogen lyst til at angribe det ærede medlem hr. Victor Larsen og tilsigter det heller ikke. Jeg vil bare konstatere, at jeg synes ikke, den ærede forslagsstiller har ret i sine synspunkter. Jeg mener, at hvis den konservative repræsentant i ligningsrådet havde den opfattelse, at vurderingen burde udskydes, burde han i ligningsrådet have sagt: jeg tager det forbehold, at vi bør indstille til finansministeren, at denne vurdering ved en særlig lovforanstaltning bliver udskudt. Jeg konstaterer, at det har det ærede medlem ikke gjort, og det må jeg have lov at nævne, fordi det forekommer mig mærkeligt.

Holger Eriksen: Det ærede medlem hr. Kristen Amby var let irriteret over, at jeg havde gjort opmærksom på, at forsåvidt som man letter ejendomsbesidderne, må man ramme andre. Det er jo imidlertid en kendsgerning; at staten får sine indtægter dels gennem direkte, dels gennem indirekte skatter, og desuden også under den form, at man udskriver skat på fast ejendom. Hvis man lemper den sidste skat, må det naturligvis medføre, at de øvrige afgifter må stige tilsvarende, det kommer man ikke udenom. I dette tilfælde var det også således, at det ærede medlem i virkeligheden ikke argumenterede for det konservative forslag om at udsætte vurderingen. Det ærede medlem pegede på virkningerne af, at man bragte vurderingen i overensstemmelse med de faktiske forhold, de gældende priser. Det vil altså sige, at han i virkeligheden plæderede, ikke for at man skulle udsætte vurderingerne et år — idet man må vente, at virkningerne om et år vil blive akkurat de samme som nu —, men han gik ind for, at selve loven om grundskyld skulle ændres; det var bare forslaget, der manglede. Men hvis det er det, man vil fra den side, burde man hellere sige det, og så bliver det jo, som Kipling siger, en helt anden historie, så får det ikke nogen forbindelse med det foreliggende forslag.